

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

3. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

Poznejme pravdu o sobě samých

Homilie papeže
Františka při mši svaté
na Popeleční středu
14. února 2024, Řím,
bazilika svatě Sabiny
- strana 2 -

Svatý Maxmilián Libor Rösner - strana 4 -

„Pamatuj, abys světil
den sobotní“
Tomáš Niggel OSB
- strana 5 -

„Bůh je větší
než naše srdce“
Kardinál J. Meisner
- strana 6 -

Pánovo svědectví o sobě
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 7 -

Mons. Jan Graubner se
setkal se zástupci iniciativ,
které se zasazují o ústavní
zakotvení tradičního
manželství
- strana 9 -

Luisa Lateau (1850–1883)
Jean-Marc Derzelle
- strana 10 -

Heřman Josef (21)
Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Carl Heinrich Bloch (1834–1890): Očištění chrámu

Poznejme pravdu o sobě samých

Homilie papeže Františka při mši svaté na Popeleční středu

14. února 2024, Řím, bazilika svaté Sabiny

Když dáváte almužnu, když se modlíte, když se postíte, dbejte, aby se to dělo ve skrytosti, neboť váš Otec vidí ve skrytosti (srov. Mt 6,4). Vstupte do tajemství: to je výzva, kterou Ježíš adresuje každému z nás na začátku postní cesty.

Vstoupit do tajemství znamená vrátit se do srdce, jak nabádá prorok Joel (srov.

Jl 2,12). Je to cesta z vnějšku do nitra, aby se vše, co žijeme, i náš vztah k Bohu, neredukovalo na zevnějšek, na rám bez obrazu, na obal duše, ale aby vyrůstalo zevnitř a odpovídalo hnutím srdce, tedy našim touhám, myšlenkám, citům, vyvěrajícímu nitru naší osoby.

Postní doba nás pak ponořuje do lázně očisty a vyprázdnění: chce nám pomoci

odstranit veškerý „make-up“, vše, čím se odíváme, abychom vypadali přiměřeně, lépe, než jsme. Návrat k srdci znamená vrátit se ke svému pravému já a ukázat ho před Bohem takové, jaké je, nahé a odhalené. Znamená to podívat se do svého nitra a uvědomit si, kým skutečně jsme, sundat masky, které často nosíme, zpomalit tempo svého horečného života, přijmout život a pravdu o sobě samých. Život není divadlo a postní doba nás vyzývá, abychom sestoupili z jeviště přetvářky, abychom se vrátili k srdci, k pravdě o tom, kdo jsme. Návrat do srdce, návrat k pravdě.

Pokračování na str. 13

Známe, nebo neznáme – Pána Ježíše, sebe... Pro duchovní růst člověka, pro jeho cestu ke spáse je velice důležité znát oba: Božího Syna i sebe samého. Snad nikdo z nás o tom nepochybuje, a tak právě proto texty tohoto čísla Světla rozjímáme v duchu poznání Pána Ježíše a sebepoznání.

Svatý Maxmilián obvinil při mučednickém procesu prokonzula, že patří k těm, kdo neznají toho, který trpěl pro naši spásu. (str. 4) Maxmilián měl plné právo něco takového říci, protože on Spasitele poznal velmi dobře, a právě pro víru v něho pokládal svůj život. Kdybychom my vyslovili o někom podobný soud, měli bychom na mysli téhož Spasitele jako sv. Maxmilián? Možná obligátní otázka, ale ct. Fulton J. Sheen nás uvádí na cestu pravého poznání Pána Ježíše. (str. 7-9) A to podle svědectví samotného Spasitele. On, „Muž bolesti“, který na konci časů přijde na tuto zemi ve slávě, o sobě prohlašoval, že bude soudit svět. Lidskýma očima viděno – velká opovržlivost! Ale my víme, že Ježíš je Boží Syn, Vykupitel světa, a tudíž slova jím vyřčená nemohou být nepravdivá. Pán Ježíš o sobě řekl ještě mnohem více, ale o tom nyní není třeba hovořit. Podstatné je, abychom dokázali o Ježíši nejen vědět vše, co o něm praví Bible, ale abychom také ve svém srdci správně chápali celou šíři a hloubku jeho spasitelného působení, o jehož završení zde na zemi rozjímáme v době

Editorial

postní. Samozřejmě máme jít ještě dále a rozjímat i nad pokračováním jeho vykupitelského díla v jednotlivých lidských životech i v celé lidské společnosti. Boží dílo spásy neskončilo na kříži, ani prázdňným hrobem či nanebevstoupením Ježíšovým nebo sesláním Ducha Svatého. Dílo spásy se uskutečňuje i v každém z nás. A proto je tak důležité dobře znát Ježíše, abychom se mohli vždy správně rozhodovat a vést svůj život směrem ke spáse. Jakákoliv odchylka v úsudku o tom, kým Pán Ježíš je, může znesnadnit dosažení cíle... Pomoci nám pak mohou veřejně známé Ježíšovy vstupy do života lidí v průběhu dvou tisíc let následujících po jeho ukřížování.

Je třeba být rozhodný a důsledný v tom, zda Ježíše přijímám jako Boha a Pána – znamená to také žít podle této víry se vším, co tato víra obnáší. Ať už je to život ze svátostí – v době postní je aktuální zvláště svatá zpověď (str. 6), anebo úplné spojení se s trpícím Kristem a důvěryplná odevzdanost Boží Prozřetelnosti (str. 10-11), či zachovávaní Božích přikázání – kupříkladu svěcení dne Páně čili neděle – dne odpočinku (str. 5).

U toho posledního se na chvíli zastavme. Den Páně nám umožňuje mj. zajet na hlubinu našeho já a uvědomit si, kým jsem a jak jsem na tom

aktuálně, pokud jde o spásu mé duše. A jako je důležité co nejlépe poznávat věčného Boha, tak je nutné mít správné povědomí o svém bytí, a to nejen ve vztahu ke Stvořiteli, ale i ke svým bližním. Neustálé pokorné sebepoznávání oprostuje člověka od zbytečných, zvláště psychických komplikací, které život denně přináší: neboť stát před Bohem vědom si své nedokonalosti, hříšnosti a zároveň snahy o to, být svatým Božím dítětem, to usnadňuje náš vztah k němu a napomáhá lepší součinnosti s jeho milostmi, ochraňuje nás před pochybnostmi o tom, v co věříme a co konáme...

Kým je Pán Ježíš, nepochybně víme. Jen si musíme být stále vědomi toho, že jeho přijetí za Pána znamená také plnit jeho přikázání, naplňovat jeho svatou vůli a žít tak, aby mohl být pro nás soudcem milosrdným, a nikoliv spravedlivým... Kým jsme my sami, snad také víme, ale dost možná se objevují překážky znesnadňující nám správný pohled na vlastní já. Pak je třeba vše odstranit a v pokoře se postavit před Pána Boha ve vši své přirozenosti a s vírou, že nám přispěchá na pomoc v naší slabosti a nedostatečnosti. Bůh si totiž nepřeje nic jiného než naši spásu!

Kéž na přímluvu sv. Maxmiliána jsme vděčnými učedníky Pána Ježíše i znalci sebe samých! A to nechť nám je pomoci na cestě spásy!

Daniel Dehner

Na zemi jsou místa, kde Bůh dává zvláštním způsobem nájevo, jak se sklání ke svému lidu. Jsou proto lidem svatá a mají svou zvláštní přitažlivost. I tvůj Pán, ačkoliv sám je „tříkrát svatý“, stoupá jako poutník na horu Sion. Nikdo z poutníků, kteří směřují k jeruzalémskému chrámu, tak netouží po této svatyni jako Syn, nikdo tak jako on nemiluje toto místo a netouží přebývat v *tom, co je jeho Otce*⁽¹⁾.

Nedůstojná podívaná, která ho vítá na vstupním nádvoří, však nemile kontrastuje s tím, po čem touží jeho srdce: křik penězoměnců a prodavačů zvířat, ryk a výkaly dobytka – to všechno pramálo připomíná místo, kde přebývá Bůh. V tomto prostoru se zabydleli ziskuchtiví chytráci a využívají výhodné situace k tomu, aby si zařídili výnosný obchod. Původní účel poskytnout službu přicházejícím prosebníkům se změnil ve výhodnou příležitost naplnit svůj měsec.

Není podlejší chamtivosti než vydělávat na zbožnosti těch, kteří přišli vzdát poctu Hospodinu. Nesmíš se proto divit, když uvidíš svého Pána v neobvyklé roli. Jeho spravedlivý hněv ti připomene slova, která Hospodin pronesl na Sinaji: *Já jsem Bůh žárlivý*.

Pokloň se s úctou a obdivem vznešenému majestátu Božího Syna, který se proti početné hordě lichvářů a chamtivých prodejců postavil s takovou rozhodností, že se mu nikdo neodvažuje vzepřít. I Pán, který má tak *tiché a pokorné srdce*,⁽²⁾ umí zakročít s velkou rozhodností, když zneuctění posvátného místa překračuje všechny meze.

Postavit se proti zlořádům je ovšem nevzděčný úkol. Ježíšovým rozhodným zákrokem se cítí pohoršení dokonce i ti, kteří by jej měli spíše uvítat. Náboženští předáci dávno přivykli tomuto nedůstojnému zlořádu, a to hlavně proto, že mají z něho také nezanedbatelný osobní prospěch. Vyhlička pravidelného neoprávněného zisku dokáže postupně povážlivě ukolébat naše svědomí. Tito židé jsou si vědomí, že mají svou odpovědnost za důstojnost Božího domu, ale protože nezapomínají přitom na sebe, cítí potřebu nějak se ospravedlnit i ve svých vlastních očích. Uvědomují si, že vlastně nemohou nic namítat proti požadavku vyčistit Hospodinův stánek, ale budou se hájit tím,

Horlivost pro Boží dům

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Nedělejte z domu mého Otce tržiště.

že uvedou v pochybnost Ježíšovo právo na jeho rázný zákrok. Vystupují s otázkou, kterou v té či oné podobě jistě znáš z vlastní zkušenosti: „Kdo ti dal právo...? Jak se odvažuješ...?“

Co ti prospěje, budeš-li se ptát toho, kdo ti vytýká nesprávné jednání, odkud má na to právo? Ani když jej umlčíš nebo mocensky odstraníš, nebudeš tím přece ospravedlněn, naopak, ještě rozmnožíš svou nepravost. Neměl bys raději obrátit pozornost na sebe a ne na toho, kdo ti prokazuje službu tím, že tě kárá? Jeho hlas může být také posledním varováním před oprávněným Pánovým hněvem. Účinnost jeho *biče* jsi před chvílí poznal.

Ježíš má však pro své jednání to nejvyšší oprávnění: své božství. Ten, kdo je sám Pravda a Právo, nemusí spěchat s tím, aby je dokazoval. Právě ve chvíli, kdy se jeho protivníkům bude zdát, že zvítězili nad nepohodlným prorokem, *když zboří jeho chrám*, připraví mu tak proti své vůli příležitost, aby jej *ve třech dnech zase postavil* a dokázal tak, že je Bůh a Pán. Každá lidská troufalost a opovážlivost proti němu je nakonec dokonale bezmocná.

I kdyby někdo prokázal, že všechny jeho divy a zázraky jsou přirozeně vysvětlitelné, zůstává zde stále jeho zmrtvýchvstání jako neotřesitelný důkaz jeho božství a nejvyšší autority. To je důvod, proč se v každé době najdou zaslepení, kteří by rádi sobě i druhým dokázali, že Ježíš z mrtvých nevstal. Co jim odpovíš?

Je tu však ještě jedno vzácné poznání. Ježíšova výpověď o *chrámu těla* je více než jen symbol nebo prorocství. Ježíš tu pozvedá každé lidské tělo k důstojnosti opravdového chrámu. Chrám je posvěcené místo, kde přebývá Bůh. Ponořením do křtu ses stal údem Kristova těla a součástí jeho oslaveného chrámu. I své tělo máš pokládat za vznešený a svatý Boží příbytek. Jestliže Pán s takovou horlivostí a svatým zápallem očistil chrám lidskýma rukama zbudovaný, ze kterého pak brzy nezůstal kámen na kameni, tím spíše musíš pečovat

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1–17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé příkazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti bližnímu svému. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po

Dokončení na str. 8

vat o čistotu a svatost živého chrámu, který v tobě posvětil Duch Svátý. Nemění se tvůj chrám na nedůstojné tržiště?

Pros Pána, aby ještě neodkládal svůj bič a vyhnal z tvého chrámu všechno nepatřičné, co znečišťuje a znesvěcuje toto svaté místo, kde chce přebývat sám Bůh. *Pán prokazuje milosrdenství těm, kdo ho milují a zachovávají jeho příkazy.*

Pane, kéž mě vždy stravuje horlivost pro tvůj dům!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 2,49; ⁽²⁾ srov. Mt 11,29.

Svatý Maxmilián

Když se řekne sv. Maxmilián, každému určitě vytane na mysl hrdinný polský minorita zahynuvší v Osvětimi. Před dávnými časy však žil i jiný mučedník tohoto jména, k němuž se někdy připojuje přídomek „z Theveste“. Jestliže jsme se v minulém díle seriálu o světcích vrátili do století pátého, v tomto díle se vrátíme v čase ještě o dvě století zpět – do doby, kdy bylo křesťanství zapovězeným vyznáním.

Maxmilián, narozený pravděpodobně roku 274, pocházel ze severoafrické Numidie, což je zhruba dnešní Alžírsko, a byl synem římského legionáře Fabia Viktorina. Rozumělo se tedy samo sebou, že rovněž on vstoupí do legií, jak ostatně velice římské zákony, a až do konce vojenské služby bude patřit jeho život beze zbytku legii, resp. veliteli legie či vojevůdci.

Maxmilián ovšem ctěl zákony mnohem vyšší – zákony Boží, jež mu v tehdejší vnímání této skutečnosti zakazovaly brát do ruky zbraň a sloužit v armádě.⁽¹⁾ Po dovršení 21 let proto odmítl narukovat a nosit na krku medailon s vyobrazením císaře Diokleciána, jakož i složit vojenskou přísahu rovnající se prakticky modloslužbě. Navzdory sebedůraznějšímu přesvědčování odmítal přehodnotit své stanovisko, přestože mu ti, kteří ho přesvědčovali, hrozili smrtí.

Maxmiliánovi to konec konců nemuseli říkat, už když na samém začátku odmítl stát se legionářem, věděl, co ho čeká. Přestože to bylo ještě čtyři roky před Diokleciánovým ediktem, nutícím legionáře obětovat pod pohrůzkou smrti římským bohům, odmítnutí sloužit v legiích se již tehdy rovnalo jistému rozloučení se se životem. S pevným přesvědčením, že vojenská služba odporuje životu křesťana, Maxmilián vytrval. Dne 12. března 295 byl proto za trest na příkaz prokonzula Dion Cassia v Ain Defla sťat. Osudový verdikt přijal se slovy díky Pánu Bohu. Před smrtí požádal svého otce, který ho doprovázel, aby katovi dal nové roucho, které mu připravil pro službu v legiích.

Neuběhlo ani pár týdnů a stejný osud potkal jeho otce Fabia Viktorina – odmítl kvůli svému vyznání nadále bojovat pod zástavou římského orla, a proto i jeho hlava skončila na popravním špaluku.

Maxmiliánovo tělo uložila jistá Pompeiana nedaleko baziliky sv. Cypriána v Kartágu. Třináct dní poté rovněž ona zaplatila za svou víru v Krista životem, aby od něj obdržela věnec slávy nepomíjející.

Tolik v krátkosti Maxmiliánův životní osud. Z jeho procesu se dochovala akta, která zachycují rozpravu mezi Maxmiliánem a prokonzulem Dionem Cassiem, jenž dorazil do Theveste pro nové rekruty. Jsou živým svědectvím neochvějné odvahy a věrnosti mladého muže tváří v tvář smrti.

* * *

Dion Cassius: „*Jak se jmenuješ?*“

Svatý Maxmilián: „*A k čemu potřebuješ znát mé jméno? Já v legiích jako křesťan sloužit nesmím.*“

Dion Cassius: „*Prohleďte ho.*“

Maxmilián: „*Nesmím sloužit v legiích. Nesmím dělat nic špatného. Jsem křesťan.*“

Dion Cassius: „*Změřte ho!*“

Legionář: „*Měří 5 stop a 10 palců.*“⁽²⁾

Dion Cassius: „*Ocejchujte ho!*“⁽³⁾

Maxmilián: „*Nenechám si to udělat. Nemohu sloužit v legiích.*“

Dion Cassius: „*Vstup do legií, jinak zemřeš. [...] Uvědom si, že jsi ještě mladý. Proto vstup do legií, jak je to u mladých mužů pravidlem.*“

Maxmilián: „*Mám být vojínem svého Pána. Nesmím válčit pro svět. Jak už jsem řekl, jsem křesťan.*“

Dion Cassius: „*V čestných strážích našich pánů Diokleciána a Maximiána, Galeriana a Konstancia je plno křesťanských vojínů a plní svou vojenskou službu.*“⁽⁴⁾

Maxmilián: „*Jednají, jak uznávají za vhodné. Já jsem křesťan a nesmím dělat nic špatného.*“

Dion Cassius: „*Staň se legionářem a přijmi znamení císařovo!*“

Maxmilián: „*Ne, já si toto znamení tvé dočasné moci nevezmu, a když mi ho vnutí, zlomím ho, protože je naprosto bezcenné. Jsem křesťan a není mi dovoleno nosit na krku cizí znamení, když už jsem nosil spásné znamení svého Pána Ježíše Krista, Syna živého Boha. Neznáte toho, který trpěl pro naši spásu, protože Bůh nám ho dal, aby trpěl za naše hříchy. Sloužíme mu, následujeme ho, Krále života, Dárce milosti.*“

Dion Cassius: „*Vyškrtněte jeho jméno ze seznamu... Protože tvrdšími odmítáš vykonávat vojenskou službu, budeš po zásluze potrestán, aby tvůj příklad odradil od podobného jednání ostatní.*“

Načež vzal voskovou tabulku a přečetl rozsudek: „*Maxmilián bude stát mečem za to, že se protiví disciplíně a odmítl složit vojenskou přísahu.*“

Svatý Maxmilián na to zareagoval slovy: „*Bohu díky.*“

* * *

Svatý Maxmilián je patronem těch, kteří odmítají udělat něco, co se přiči jejich svědomí. Během války ve Vietnamu přijala skupina protiválečných pacifistů a kněží antimilitaristů pojmenování právě po tomto mučedníkovi ze 3. století. Jeho liturgická památka připadá na 12. března.

Poznámky:

⁽¹⁾ Vycházel patrně z učení Tertullianova, jenž se zaobíral otázkou, nakolik může křesťan vykonávat vojenskou službu. Rozlišil přitom dvě situace:

1. křesťana, který má teprve do armády vstoupit. Podle Tertulliana je to zcela nepřijatelné, poněvadž jakožto pokřtěný patří výhradně Kristu Ježíši, nosí jeho pečeť, nesmí tudíž nosit pečeť císaře či některého z bohů (která byla odznakem legionářů);

2. vojáka-konvertitu, který buď musí z legií odejít, nebo bedlivě dbát o to, aby nedělal něco, co je v rozporu s vírou, dokud by, bude-li to nutné, neobětoval svůj vlastní život.

⁽²⁾ Zhruba našich 162 cm.

⁽³⁾ Legionářům byla jako přináležitost k legiím vypalována znamení.

⁽⁴⁾ Dioklecián nejprve v roce 285 jmenoval vojevůdce Maximiána svým spoluvládce s titulem caesar, o rok později mu udělil titul august. Formálně mělo jít o dvojvládu dvou rovnoprávných panovníků. V roce 293 poté přizval k vládě další dva muže, kteří měli s titulem caesar hrát roli jakýchsi nástupců svých augustů a podílet se na správě říše. Diokleciánovým caesarem byl Galerius, Maximiánovým Konstantinus Chlorus. Tento typ vlády se nazývá tetrarchie aneb čtyřvládu.

„Pamatuj, abys světil den sobotní“

Tak to stojí na první desce Desatera, které bylo dáno Mojžíšovi na hoře Sinaj jako věčně platný zákon. Pro svěcení soboty platily ve Starém zákoně velmi přísné předpisy, byly dokonce odpočítány kroky, které bylo dovoleno v sobotu učinit.

Je to nyní v Novém zákoně snazší?

Pokud se týká kroků, ano. Ale pokud jde o oběť? Zápalné oběti se změnilly v jemnější oběť pokrmových darů. Přináší se chléb a víno, ale ty se Kristovým slovem, kterému kněz propůjčuje svůj hlas, proměňují v Kristovo Tělo a Krev. Ale nejen to, současně se tím zpřítomňuje oběť kříže na Golgotě. Proto byla v prvotním křesťanství účast ve večeři Páně tak samozřejmá, že nevyžadovala žádné příkázání. Vedla k tomu všechny sama láska k Pánu. Když později láska ochladla a situace se změnila, musela církev věřícím připomínat posvátnou povinnost pod těžkým hříchem.

Tak není Bohem chtěné slavení postní doby, která začíná Popeleční středou, myslitelné bez svěcení neděle, dne Páně. Co pro nás neděle znamená, ukazuje nám nepřekonatelným způsobem mistr duchovního života Romano Guardini v knize *Neděle večera, dnes a navždy*, kde píše:

„Neděle není jen záležitostí jednotlivce, jeho náboženského smyslu a jeho potřeby klidu, nýbrž i věcí společenství, přesněji řečeno společenského řádu. Pokud není do tohoto řádu zasazena, ztrácí nejen důstojnost, která z ní vyplývá, nýbrž je narušována všemi zájmy a liknavostmi, kterým stojí v cestě.“

Neděle byla těmito zájmy vždy ohrožována. Víra a odpovědnost za náboženskou zdraví lidu musela o posvátnost neděle stále znovu bojovat a výsledek tohoto boje tvořil měřítko pro onen stav zdraví. Ten se ocitl v kritickém stavu, když většina přestala pokládat křesťanský řád za platný, protože se jí zdál cizí, a dokonce nepřátelský.

Mezitím se rozvinuly hospodářské formy, které jsou určovány výlučně technicko-ekonomickými hledisky a pro které se křesťanský životní řád jeví jako překonaný nebo jako překážející. A tak je dnes otázkou, zda křesťanská část obyvatelstva po-

kládá svou víru za významnou do té míry, aby nutila techniku a hospodářství respektovat její hlediska. Že takový ohled je možný, je předem jasné. Pokud bychom přijali fakt, že zachovávání neděle by přineslo s sebou rozhodující průmyslové a obchodně technické výhody, jistě by se našla cesta, jak je prosadit. Jde tedy konec konců o to, zda je věřící část obyvatelstva rozhodnuta zachovat řád, který celá tisíciletí formoval život, anebo se nechá dotlačit k tomu, aby jej obětovala z čistě světských hledisek, která jsou navíc stále v pohybu a mohou se navzdory doktrinálním tvrzením opět změnit.

V den Páně je křesťan svobodný a má si v této svobodě vždy znovu vnitřně uvědomit svůj stav vykoupení. Proto je význam neděle tak veliký. Jakmile ji věřící přestane smysluplně prožívat, překryje u něho to, co je pomíjející, vědomí věčného Boha, ale také vědomí hloubky jeho vlastní

*Nová doba zapomněla na něco zcela zásadního:
Všechny složky bytí - věci,
jednání, řády - nabývají svého smyslu teprve tehdy,
když svým věcným obsahem získávají náboženskou dimenzi.*

bytosti. Musí totiž věřit nejen v Boha, ale také v to, čím se sám stal v důsledku vykoupení. To nám každodenní život ustavičně překrývá: slabosti znehodnocují, omyly matou, zlo nás připravuje o naši důstojnost; v neděli se má vědomí, které má mít křesťan o svém vlastním bytí, znovu upevnit a prohloubit. Když se tak neděje ani v neděli, zmizí tato důstojnost z našeho vědomí.

Ustavičnou prací se vytrácí to, co se nazývá „stvořitelská přestávka“, vnitřní sebeosvobození a vymanění. Víře nepřátelský instinkt velmi dobře ví, že když se mu podaří vykořenit neděli, ztratí člověk svůj náboženský postoj a vydá se všanc ekonomickým a politickým tlakům.

Neděli není možno nahradit „klouzavým volnem“. Kdo si to myslí, nezná ani

podstatu neděle, ani podstatu člověka. Věřící opravdu tomu, že je možno tři tisíce let panující svrchovanost dne Páně nahradit kalendářním termínem, který na rozkaz moderního pragmatismu skáče z jednoho dne v týdnu na druhý? Lidská duše se má podrobit technicko-ekonomickému diktátu? Jen Pán všech dnů může stanovit svůj den a obdařit jej onou posvátností, kterou prožívá nitro otevřené víře a ze které těží i ti, již v něho nevěří, a to v míře, kterou si nejsou ani schopni uvědomit.

To nás přivádí blíže k další úvaze. Dnes je snaha tvrdit, že moderní člověk nepotřebuje žádné náboženství. Čím bylo dříve pro něho náboženství, tím je nyní pro něho práce, kulturně-politický pokrok a příroda.

Nová doba zapomněla na něco zcela zásadního: Všechny složky bytí - věci, jednání, řády - nabývají svého smyslu teprve tehdy, když svým věcným obsahem získávají náboženskou dimenzi. Není tomu tak, že člověk je sám v sobě úplným, a pokud cítí potřebu, může zaujmout také nějaký náboženský vztah, nýbrž jeho bytost je úplná teprve tehdy, je-li zakořeněna v náboženské podstatě.

Totéž by bylo možno říct o přírodě. Správný vztah k přírodě nespočívá v tom, že pociťujeme, jak dobrý je vzduch a jak krásná je krajina. Jde o zcela životní, vnitřní vztah člověka k tomu, co venku tiše roste jako strom, tyčí se do výše jako hora, plyne jako řeka. To může vyrůstat jen z lidské hloubky, která se odtud musí opět sama probouzet a rozvíjet.

Celý problém spočívá konec konců v otázce, jak dalece jednotlivce, případně skupina či směr, ke kterému patří, ctí a respektuje křesťanský životní řád. Když se podrobněji podíváme na důvody, pro které se neděle prohlašuje za překonanou, nejhlubším motivem je buď lhostejnost, nebo i nepřátelství ke křesťanství. Obtíže, které stojí v cestě slavení neděle, je možno překonat. Jde o něco v podstatě velmi rozhodujícího. „Křesťané v tomto ohledu nemohou být příliš změkčilí, protože bojují a zasazují se za člověka.“ (R. Guardini)

Překlad -Iš-

„Bůh je větší než naše srdce“

Slovy modlitby Otče náš „jako v nebi, tak i na zemi“ se hlásíme ke své životní normě: co platí v nebi, má platit i pro nás na zemi. A v evangeliu se říká, že v nebi je víc radosti nad jedním hříšníkem, který dělá pokání, než nad 99 spravedlivými, kteří pokání nepotřebují. Tady zřejmě náš životní princip „jako v nebi, tak i na zemi“ už neplatí. Jak jinak by bylo možné, že svátost, která v nebi vyvolá tolik radosti, vyvolává na zemi tolik výhrad? Není-li to také tím, že si raději necháme uznale klepat na ramena, nebo to příležitostně také sami děláme, než se při svátosti smíření pokorně udeřit v prsa a vyznat: „Pane, odejdi ode mne, protože jsem hříšník“ (Lk 5,8)? Mohu to říci úplně upřímně: Během let se mi před kázáním bušení srdce postupně zmenšovalo, ale při zpovědi nikoliv. Svátost pokání je nám proti srsti. Zasahuje naši pýchu!

Člověk je sám sobě příliš malým měřítkem

„Bůh je větší než naše srdce,“ říká první list Janův (3,20). Žádný člověk by nevyšel sám ze sebe, kdyby nad sebou neměl slitovného Boha. Přitom samozřejmě dělá i zkušenost, že se nechce zavázat přijmout Boží měřítko, a že tedy neodpovídá Božím očekáváním. Protože tento chybný postoj je pro něho nesnesitelný, obrací se člověk k sobě samotnému. Takový člověk mluví o tom, že je sám svým pánem, určuje sebe sama a sám pro sebe rozhoduje, co je dobré nebo zlé. Domnívá se, že pak nepotřebuje odpuštění. Ale Bůh má o nás tak velké mínění, že nám se svým Synem říká: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec!“ (Mt 5,48) My, lidé, si však o sobě myslíme tak málo, že se spokojíme sami se sebou.

V tom je bida současného křesťanství, že už nevíme, co si počít se svátostí smíření. Čím bychom se mohli provinít, to už vůbec nesmí existovat, podle slov: Co nemá být, to nesmí být! Protože nechci být hříšníkem, nesmí pro mne existovat hřích. Neboť člověk by nakonec chtěl být svým vlastním pánem a Bohem! Tak na jedné straně prožívá, že už vůbec nepocituje hřích, na druhé straně však vidí,

že v jeho podvědomí všechno protibožské, a tedy i protilidské, běsní dál a dělá ho nakonec nemocným. Není příkazem doby si znovu uvědomit, že jsme hříšníci, a vyprošovat si osobní odpuštění?

Dokud jsem zamlčoval hřích, moje kosti chřadly, celý den jsem nařikal...

Už Starý zákon zná tento stav, když říká: „Kdo tají své viny, nebude mít štěstí; kdo je vyznává a opouští, dojde slitování.“ (Př 28,13) Nebo: „Dokud jsem zamlčoval hřích, moje kosti chřadly, celý den jsem nařikal!“ (Ž 32,3) Milé sestry a bratři, říkám totéž přirovnáním: Bůh je všudypřítomný, a přesto se Kristus, Syn Boží, stává hmatatelným při slavení posvátné Eucharistie a výslovně zdůrazňuje: „To činite na mou památku!“ Jistěže jsou různé formy pokání, ale Kristus své odpuštění hříchů dělá pro nás konkrétním způsobem prostřednictvím lítosti, vyznání, rozhřešení a pevné vůle k polepšení života ve svátosti smíření, svátosti pokání. Jak důležitá je to svátost, je vidět z toho, že nám daroval zpověď hned v den Velikonoc, skoro ještě se zakrvácenýma rukama a srdcem.

Pokání jako osvobození k velikosti Boží

První člověk se po hříchu schovává před Bohem. Bůh ho hledá a Bůh ho volá ven z úkrytu do své blízkosti: „Adame, kde jsi?“ (Gn 3,9) To je vlastně průběh osobní zpovědi. Bůh nás hledá a volá nás v naší ztracenosti, abychom se vzdali svých úkrytů a opevnění, zjednali mu přístup do svého bytí.

Svátosti nejsou uměle naočkovány do našeho přirozeného života, ale plně odpovídají přirozenému průběhu života a naplňují ho. Mnozí lidé se dnes dusí sebou samými. Proto mohou mluvit jen sami o sobě, myslet jen na sebe, hrát jen o sebe. Největším dobrodiním by však pro ně bylo, kdyby se mohli bez zábran vyslovit. Vyslovení se, rozhovor, je Kristem zvolená vnější podoba svátosti smíření. Ve zpovědi je kněz povinen mlčet, aby naslouchal, a člověk má možnost vyjádřit se po důkladném zkoumání se-

Kardinál Joachim Meisner

be sama. Protože každý člověk jde k Bohu svou vlastní cestou, je to možné jen v osobním vyznání. To se ukazuje velice zřetelně v Novém zákoně. Tam jde Pán za ztracenou ovci a zanechává oněch 99.

Začneme znovu a pomáhejme si navzájem...

Žena v evangeliu převrátí celý dům, aby hledala a našla ztracenou drachmu. Milosrdný otec čeká trpělivě na svého ztraceného syna, aby ho sevřel v náručí.

Všechno dobro ve světě, ale i všechno zlo je nejdříve přítomné v lidském srdci. V listě sv. Jakuba se k tomu říká: „Každý je uváděn do pokušení svou vlastní žádostivostí, která jej láká a svádí. Žádostivost pak počne a porodí hřích a dokonalý hřích plodí smrt.“ (Jak 1,14–15) Naopak, kdo ve svátosti smíření přijal odpuštění, dává je dále. Je to přímo znamením, zda jsme se správně zpovídali, můžeme-li přijaté odpuštění rozdávat dále. Tak jednotlivá zpověď proměňuje rodinu, skupinu a obec. To je cesta, jíž Bůh dává přednost a která vede k odpuštění a obnově světa. Celé evangelium nám to ukazuje!

Pro řadu křesťanů je ještě pravidelná zpověď samozřejmostí. Zvu ale i ty ostatní, aby opět pravidelně přijímali svátost smíření. Začneme se čtvrtletní zpovědí! Čtvrt roku je stále ještě přehledný časový úsek, z něhož můžeme Bohu skládat účty. Kromě s tím spojené duševní hygieny se nám dostane nejvyššího Božího daru, odpuštění, které pak můžeme ve svém životním prostředí předávat dále, abychom je obnovili. To je smysl předvelikonoční kající doby. Nedejme se proto zmást všelijakými otázkami a diskusemi, ale začneme znovu a pomáhejme si navzájem!

Archiv Světla

Pánovo svědectví o sobě

Čím je člověk blíže Bohu, tím více pociťuje svoji nehodnost. Ve světle svíčky je vidět na obraze méně nedokonalostí než v plném slunečním světle; stejně tak i duše, které jsou daleko od Boha, mají větší jistotu o své morální integritě než ti, kdo jsou mu blízko. Ti, kdo zanechali světlo a lesk světa a léta je osvěcuje světlo Boží tváře, uznali, že je zatěžuje břemeno hříchu. Svatý Pavel, který byl velkým povzbuzením pro lidi, se nazýval „největším hříšníkem“. V přítomnosti nejsvětějšího stvoření se duše obviňuje a cítí ve svém srdci tíži svých chyb. Špatný člověk si uvědomuje svoji vinu spíše v přítomnosti nevinného dítěte než mezi lidmi stejně zkaženými jako on, a dobrého člověka, který miluje Boha, hlouběji zatěžuje pocit nehodnosti.

Avšak náš Pán, který zdůrazňoval svoji jednotu s Bohem, nikdy nevyznal nějaký hřích či nedokonalost. Marně by to byl chtěl někdo připsat morální otupělosti, neboť jeho analýza hříchu jiných byla pronikavá. Který člověk na světě by se mohl tak odvážně postavit před lidi a říci:

„Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ (Jan 8,46)

I když se Ježíš ztotožnil s hříšníky, nikdy nebylo ani nejmenšího podezření o jeho neposkvrněné nevinosti. Svým učedníkům radil modlit se „odpusť nám naše viny“, ale on ani ve své agonii nevyšlovil takovouto modlitbu. Náš Pán odpouštěl hříchy jiných ve svém jménu slovy „odpusťteji se ti hříchy“, a sám nikdy nežádal ospravedlnění. Adresoval nám výzvu: „Pokud nemůžeš objevit morální skvrnu na mém životě, tak mi důvěřuj.“ Protože byl bez hříchu a měl na lidstvo nároky, potvrdil svoji pozici, když o sobě prohlásil, že je „světlem“ v temnotách světa:

„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12)

Všimněme si, že nikoliv jeho učení je světlem světa, ale on sám. Jako je jen jedno slunce, které osvětluje materiální svět, také on je jediným světlem pro duchovní svět; bez něj by byl každý člověk ve tmě: Jako prach v pokoji je možné vidět pou-

ze tehdy, když se do místnosti pustí světlo, žádný člověk nemůže poznat sám sebe bez Světla, které mu pomůže vidět se v pravdivém světle. Kdyby byl náš Pán jen dobrým člověkem, nemohl by o sobě prohlásit, že je světlem světa, protože by se na něm musely projevit aspoň některé chyby i té nejlepší lidské povahy. Buddha zanechal zákon, který je podle jeho slov pro člověka, když je v temnotách, ale nikdy o sobě neprohlásil, že je světlem světa. Buddhismus se zrodil s odporem ke světu, když princův syn opustil svoji manželku a dítě a od radostí života se obrátil k problematice existence. Buddha, unavený světem, se obrátil k etice.

Avšak Ježíš nikdy nepociťoval nějaký odpor. Nikoliv proto byl světlem, že by se byl poranil při pádu ve tmě. Mohamed před svojí smrtí přiznal, že nebyl světlem světa, ale řekl: „Plný strachu, hledaje střechu nad hlavou, slabý a odkázaný na milost, vyznávám před sebou svůj hřích. Přednáším ti svoji modlitbu jako chudí své prosby bohatým.“ Konfucius, vědom si temnoty hříchu, nikdy nevyšlovil nárok podobný Ježíšovu. Přiznal si: „Nebyl jsem schopen praktikovat ctnost správným způsobem, nebyl jsem schopen vyslovit či správně konat to, co jsem se naučil, takže jsem nebyl schopen změnit to, co bylo nesprávné – a toto je důvodem mého smutku... Vědomostmi se snad rovnám jiným lidem, ale nebyl jsem schopen přenést podstatu toho, co je ušlechtilé, do skutku.“

Před svojí smrtí řekl Buddha svému oblíbenému žákovi Anandovi: „Učení a zákony, ó Anande, které jsem učil a hlásal, ony budou tvým učitelem, když tě opustím.“

Pán opustil svět bez toho, aby zanechal nějaké písemné poselství. Jeho učení je on sám. Ideál i dějiny se v něm identifikovaly. Pravda, kterou všichni učitelé etiky hlásají, a světlo, které dávají světu, není v nich, ale mimo ně. Pán ztotožnil božskou moudrost se sebou. Bylo to poprvé v dějinách a od té doby se to už nikdy neopakovalo.

Tuto identifikaci své osoby s moudrostí rozšířil slovy:

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdy-

byste znali mne, znali byste i mého Otce.“ (Jan 14,6–7)

To znamená, že bez cesty se nedá jít dále; bez pravdy nelze poznávat a bez života není možné žít. Cestu si oblíbíme tehdy, pokud není v abstraktních kódech a příkazech, ale je-li osobní. Rovněž Platon řekl: „Otce světa těžko odhalíme, a když ho odhalíme, není možné s ním komunikovat.“ Pán by Platonovi odpověděl, že Otce je těžké odhalit, dokud se nám nezjeví v osobě Syna.

Není možné, abychom nejprve hledali pravdu, a potom nenacházeli Krista, podobně jako nemá smysl zapalovat slabé světlo, abychom objevili slunce. Stavili nás vědecká pravda do inteligentních vztahů s vesmírem a historické pravdy nás uvádějí do současných vztahů se vznikem a pádem civilizací, tak nás Kristus stavi do inteligentního vztahu s Bohem Otcem, neboť on je jediné Slovo, skrze které Bůh promlouvá ke světu hříšníků.

„Všechno je mi dáno od mého Otce; a nikdo nezná Syna než Otec, ani Otce nezná nikdo než Syn – a ten, komu by to Syn chtěl zjevit.“ (Mt 11,27)

Život mu dává věčná komunikace s Otcem. Všechny, kdo přišli před ním anebo přijdou po něm, a nabízejí jinou cestu než jeho samého, přirovnává ke zlodějům a lupičům lidstva.

„Já jsem ta brána k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči; ale ovce je neposlouchaly. Já jsem brána. Vcházel-li někdo skrze mne, bude zachráněn; bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.“ (Jan 10,7–9)

Nikdo jiný nepodmínil věčnou spásu anebo věčný život sebou samým. Náš Pán se však ztotožnil s bránou; brána je symbolem oddělení, protože na jedné straně je svět a na druhé je domov. Brána je rovněž znakem ochrany, pohostinnosti a vztahu. Starobylá Trója měla pouze jedinou bránu. Také Pán řekl, že je jedinou bránou ke spáse. Sjednocení se sebou nazval stánkem setkání, kde se duše setkávají v extázi lásky. „Pojďte a uvidíte“ naznačuje jednotu kontemplativního a aktivního života, protože kombinace vnitřní jednoty s Kristem se v aktivním životě spojuje s praktickou poslušností.

Pán nejenže ztotožnil pravdu a život se sebou, ale také prohlásil, že bude soudit svět – to by obyčejný člověk

neudělal. Řekl, že jako soudce všech lidí se vrátí sedět na trůně slávy, obklopen anděly, aby soudil celé lidstvo podle jeho skutků. Představitel se zachvěje při myšlence na člověka, který by byl schopen proniknout do hloubky svědomí, aby odkryl všechny skryté motivy a odsoudil někoho na celou věčnost. Ale poslední soud je vzdálený a skrytý očím člověka. Je to symbol, náznak posledního soudu, a to je zničení Jeruzaléma, které nastane ještě za života Kristovy generace. Bude to předehra zničení světa na konci časů, kdy bude založeno Bohem království pro věčnost a slávu. V souvislosti s koncem světa řekl:

„A tehdy se na nebi ukáže znamení Syna člověka; a tehdy se všechny rody země budou bít v prsa; a bude vidět Syna člověka, jak přichází na nebeských oblacích s mocí a velkou slávou. A pošle své anděly se zvučnou polnicí, aby shromáždili jeho vyvolené od čtyř větrů, od jednoho konce nebes k druhému.“ (Mt 24,30–31)

Když přijde, nebude soudit pouze ohraničenou část země, v níž pracoval a v níž se zjevoval, ale všechny národy a království světa. Čas svého druhého příchodu zná ne jako člověk, ale jako Bůh. Neřekne, kdy to bude, ale pouze naznačí, že přijde náhle jako blesk. Přišel jako „Muž bolesti“; ale potom přijde ve slávě. Znaky jeho trpící lidské přirozenosti budou potřebné pro jeho identifikaci. Pro to si ponechal rány i po zmrtvýchvstání. Přijde s anděly a všechny národy rozdělí do dvou skupin: na ovce a kozly. Také na zemi rozdělí lidi do dvou skupin, na ty, kteří ho milovali, a na ty, kteří ho nenáviděli. „Já jsem dobrý pastýř,“ řekl o sobě. Tento titul uplatní v poslední den, kdy ve svém stádu oddělí ovce od kozlů.

Ovce uslyší jeho pochvalu za svoji láskyplnou službu, i když to byla služba podvědomá. Miluje ho a slouží mu mnohem více lidí, než bychom očekávali. Zdá se, že nejvíc překvapí sociální pracovníky, kteří se ho zeptají: „Kdy jsme tě viděli hladového? Byl to snad případ číslo 643?“ Zkažení zase zjistí, že ho odmítli, kdykoliv odmítli udělat něco pro svého bližního v jeho jménu.

„Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před ním shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od dru-

hých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici. Tehdy řekne král těm po pravici: »Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.« (...) Potom řekne těm na levici: »Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům!« (...) On jim odpoví: »Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.« A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.“ (Mt 25,31–46)

Podle jeho slov má filantropie hlubší kořeny, než se všeobecně myslí. Silný soucit a milosrdenství se spojují s Ježíšem; rovněž humánní skutky, ačkoliv ti, kdo je konají, si to ani neuvědomují. Pán viděl v každém laskavém skutku projev sympatie k sobě samému. Člověk projevuje laskavost explicitně nebo implicitně v jeho jménu; anebo ji odmítá explicitně či implicitně rovněž v jeho jménu. Mohamed řekl, že almužny je třeba dávat, ale ne v jeho jménu. Pán to stanovil jako podmínku. Kdyby to požadoval prostý člověk, bylo by to bláznovství. Pouze vševědoucí Bůh dokáže posoudit motivy

filantropie a rozhodnout, kdy šlo o charitativní čin a kdy o oslavu sebe. Pán vyhlásil, že to posoudí a že následky budou věčné. Ještě řekl, že je vykupitelem, ale bude i soudcem. Prozřetelnost to krásně zařídila, když se rozhodla, že vykupitel a soudce se spojí v jedné osobě.

Vezmeme-li do úvahy jeho opakující se požadavky dokazující jeho božství – když nás žádá, abychom ho milovali více než své rodiče; abychom v něho věřili i uprostřed pronásledování; abychom byli připraveni obětovat své tělo pro ochranu duše v jednotě s ním – pokud bychom ho navzdory tomu chtěli nazvat pouze dobrým člověkem, ignorovali bychom všechny tyto požadavky. Žádný člověk není dobrý, když mu schází pokora, a pokora se poznává v pravdě o sobě. Člověk, který si myslí, že je větší, než ve skutečnosti je, není pokorný, ale bláznivý křikloun. Jak si může kdokoliv nárokovat právo nad svědomím člověka, nad dějinami, nad společností a světem a ještě prohlásit, že je „tichý a pokorný srdcem“? Je-li Kristus Bohem a člověkem zároveň, všechno, co řekne, je rozumné. Není-li tím, za koho se prohlašoval,

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení - 1 Kor 1,22–25

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium - Jan 2,13–25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházal peníze a sto-

ly jim zpěvřel a prodavačům holubů řekl: „Jděte odtud! Nedělejte z domu mého otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým právem nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

pak by byla jeho nejvýznamnější slova pouhým bombastickým vzplanutím a samolibostí, které dýchají spíše duchem Lucifera než duchem dobrého člověka. Jaký by mělo pro něho smysl vyhlášovat zákon sebezapření, pokud by on sám zapíral pravdu o sobě, že je Bůh? Dokonce i jeho oběť na kříži by se stávala pochybnou, pokud by ji doprovázel velký podvod a ďábelská domýšlivost. Nebylo by možné nazvat ho ani upřímným učitelem, protože žádný upřímný učitel by nepředkládal svoje požadavky tak, aby si nárokoval postavení a jméno velkého Boha v nebesích.

Lidé stojí před rozhodnutím, zda si vyberou hypotézu hříšné neupřímnosti, anebo skutečnost, že říkal pravdu, a proto budou jeho slova brát doslovně. Snadněji se věří, že Bůh konal svoje zázračné skutky a skutky milosti skrze svého Syna zde na zemi, než zamhouřit oči, nevidět ten nejjasnější bod v dějinách lidstva a upadnout do zoufalství. Žádný člověk by nebyl dobrý, byl by arogantní a bezbožný, kdyby prohlašoval o sobě to, co Ježíš. On místo toho, aby byl nad svými morálními následovníky, kteří se nazývají křesťané, úmyslně se ponížil pod úroveň nejnižšího z nich. Je snadnější věřit v to, že je Bůh, než vysvětlovat, proč si svět vybral za vzor nenapravitelného lháře a bezstarostného chvastouna. Jen proto, že Ježíš je Bůh, je lidská podstata Ježíše projevem božskosti.

Buď budeme naříkat nad ním jako nad šilencem, anebo ho budeme uctívat, ale nemůžeme setrvat v přesvědčení, že byl profesorem etiky. Spíše se lze přiklonit k Chestertonovým slovům: „Čekej, že tráva zvadne a ptáci popadají mrtví ze vzduchu, když toulavý tesařský učeň klidně, téměř přes rameno řekne: »Dříve než byl Abrahám, Já Jsem.«“ Římský setník, který měl své bohy a byl zocelen vojenskou službou i smrtí, dospěl k těmto slovům při ukřižování, když i jeho rozum, i svědomí společně potvrdily pravdu:

„On byl opravdu Boží Syn!“ (Mt 27,54)

Z knihy Fulton J. Sheen:
Život Krista.

Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 231-240.

Přeložil -dd-

(Redakčně upraveno)

Mons. Jan Graubner se setkal se zástupci iniciativ, které se zasazují o ústavní zakotvení tradičního manželství

Zástupce lékařů, psychologů, živnostníků a sociálních pracovníků přijal 13. února v arcibiskupském paláci primas český a arcibiskup pražský Mons. Jan Graubner, předseda ČBK. Jde o zástupce iniciativ, které požadují jako svazku muže a ženy. Arcibiskup jim vyslovil svou podporu.

„Můj pohled na manželství jako životní svazek jednoho muže a jedné ženy je jasný. Moje setkání s iniciativami z různých profesních skupin na obranu přirozeného manželství bylo pro mě zajímavé především proto, že hlavním impulzem jejich aktivity byla zjištění, že manželství pro všechny veřejně podporily různé asociace a velké korporace, jejichž členové nejenže s takovou podporou nesouhlasili, ale ani o tom nevěděli. Nikdo se jich neptal. Proto cítí potřebu se ozvat,“ říká arcibiskup Jan Graubner.

„Pozvání na setkání s panem arcibiskupem Graubnerem si velmi vážíme. Byl to okamžik vzájemného povzbuzení, sdílení a upevnění, že nyní je skutečně čas, kdy je potřeba společně napnout síly a udělat maximum pro obhájení manželství a rodiny, jak je známe. Je to klíčová hodnota a referenční model pro utváření identity a sebepoje-

ti dětí a mladé generace – pro budoucnost našeho národa,“ připomíná signatářka *Prohlášení učitelů a vychovatelů k definici manželství* Ruth Drahotová.

Podle zástupců profesních iniciativ, které mají každá desítky až stovky signatářů, je manželství muže a ženy pro zdárné fungování společnosti nenahraditelné. „Nechceme dovolit experimenty s předefinováním této odvěké instituce. Zdravé rodiny jsou zárukou pro další rozvoj našeho státu. Jsme přesvědčeni, že politici by měli rodiny podporovat a chránit. Naše úsilí proto směřuje k zakotvení manželství muže a ženy do Ústavy České republiky a k ochraně takového právního řádu i praxe,“ vysvětluje iniciátor prohlášení živnostníků Miroslav Novák.

„Rád je podporuji a doufám, že pro příště jejich hlas přispěje k oslabení politické manipulace a k férovější společenské hře. Neúcta k pravdě stejně jako zničené životní prostředí volají po návratu k pravdě, skromnosti, úctě a zdravé přirozenosti,“ uzavírá arcibiskup Jan Graubner.

Jiří Prinz, www.cirkev.cz

(Redakčně upraveno)

Luisa Lateau (1850–1883)

Prorokyně pro naši dobu

Duchovní cesta Luisy Lateau, stigmatizované Belgičanky, která trvala právě 33 let, je zcela mimořádná. Ve století, kdy člověk začal uctívat především materiální statky, probudil Bůh prostou švadlenu, aby zázrakem jejího života slavnostně potvrdil existenci nadpřirozena. Biskup Dechamps, belgický primas, řekl: „Bůh chtěl postavit Luisu jako maják uprostřed vln této rozjitřené doby.“

Svěřit se zcela Prozřetelnosti

Pro naše současníky by měly být velkou inspirací tři touhy, jimiž je poznamenán život Luisy Lateau: postavila Boha sponzánně do středu svého života; chtěla stát plně ve službách svým bližním; chtěla pomáhat své Matce církvi.

Sledujme nejprve její cestu až do jejího vnitřního spojení s Bohem. Rozhodující roli v jejím životě sehrála skutečnost, že se narodila v katolické rodině. Její otec byl chudý dělník a zemřel v roce 1850 na neštovice. Zanechal po sobě těžce nemocnou vdovu a tři hladová malá děvčátka. Nejmladší Luise bylo sedm a půl měsíce a rovněž se nakazila strašnou nemocí svého otce. Bez lékařského ošetření by byla zemřela, ale Bůh poslal dobrého samaritána, který podnikl všechno možné, aby zachránil tři děti a jejich matku. Ve věku jednoho a půl roku byla Luisa zázračně zachráněna před utonutím. Od té doby učila paní Lateau své dcery svěřovat se s plnou důvěrou Boží prozřetelnosti a modlit se k Bohu s věřými díky. V deseti letech mohla Luisa při prvním svatém přijímání darovat Ježíši celý žár své předčasně zralé duše. Slíbila mu, že bude žít vždy jako „dobrá katolička“. Od té doby začala rozjímat sama od sebe o ošklivosti hříchu a o umučení našeho Pána Ježíše Krista. Kdykoliv končila svou modlitbu, přijímala vždy dobrá praktická předsevzetí.

Předurčená, aby na vlastním těle nesla obraz Ukřižovaného

V prosinci 1867 byla přijata do třetího řádu sv. Františka. Při té příležitosti zaznamenala do svého sešitu modlitbu sv. faráře arského: „Můj Bože, když můj jazyk nemůže říkat, že tě miluje, chci, aby to moje srdce opakovalo každým svým úderem.“

Od té doby se mělo pro mladou terciárku všechno od základu změnit. Několik dní nato byla při rozjímání křížové cesty ve farním kostele uchváčena třetím zastavením. Ježíš jí svým prvním pádem dával najevo, že není dostatečně milován. Luisa musela na jeho výtku odpovědět celým žarem své duše, protože následující první pátek v měsíci lednu 1868 obdaroval Ježíš tuto duši pěti ranami svého umučení a pověřil ji, aby trpěla a modlila se za církev. Po třech měsících se tyto rány projeví prvním krvácením na čele, na hrudi, na pravém rameni a byly viditelné i na ruce a na nohou. Později k tomu přibýly i rány po bičování.

Až do své smrti, tedy patnáct let, byla Luisa každý pátek v extázi a prožívala strašné utrpení našeho Pána. Dr. Imbert Gourbeyre, který byl uchváčena jasnou tváří mladé dívky, vydává toto svědectví: „Ještě nikdy ve svém životě jsem něco tak krásného nespatriil. Člověk nemůže od této bytosti odtrhnout pohled... a je majestátem Neznámého tak drcen, že musí nedobrovolně před tímto majestátem sklonit svá kolena.“

Eucharistie jako jediný pokrm

Bůh však chtěl ukázat ještě další divy, aby probudil našeho ducha, který se stal příliš materialistickým. Aby nám připomněl, že sám Kristus se nám v hostii dává za pokrm, dovolil Bůh, aby Luisa žila zcela normálně dále, ale aby ani nejedla, ani nepila. Od 31. března 1871 se sytila jen „Chlebem andělů“, a to po dobu posledních dvanácti let svého života. I seběmenší sousto nebo doušek vody její tělo s velikými bolestmi ihned zvrátilo. Jakmile však mohla ráno přijmout svaté přijímání, cítila se tak dobře, že měla dost potřebných sil, aby vykonávala těžké domácí práce. Stávalo se, že protestanti,

Luisa Lateau (1850–1883)

kteří k ní přicházeli jako skeptikové, vrátili se domů s přesvědčením, že Kristus je skutečně přítomen v Eucharistii, když viděli Luisu po svatém přijímání v extázi.

Dar rozpoznávat svaté skutečnosti

Ve století, ve kterém se všechno svaté odhazovalo, měla Luisa ukázat něco neobyčejného: dokázala rozeznávat, co je svaté, a co ne. V čase extáze nevnímala Luisa nic z okolního hmotného světa. Ale stačilo, aby byly do její blízkosti přineseny devocionálie, jako svěcená voda, růženec, medailka, obraz, a ihned je chtěla s andělským úsměvem uctívat. Bylo naprosto vyloučeno uvést ji při tom v omyl. Jednou k ní přišel kněz se dvěma hostiemi, z nichž jedna byla konsekrovaná a druhá nikoliv. Luisa byla právě v extázi. Na první hostii vůbec nereagovala, zatímco při druhé okamžitě poklekla, pozvedla ruce a se zářícím úsměvem přijala svaté přijímání. Byla si vědoma, že je jen bezvýznamný tvor, a vložila celý svůj život do Božích rukou. To ji vedlo k výpovědi: „Jen on ví přesně, co potřebujeme. Je lepší nechat jeho, aby nás spravoval, protože když jsme tvrdohlaví a trváme na tom, co chceme mít, vyprošujeme si často nůž, abychom se s ním pak pořežali.“

Dar soucitu

Mystický život Luise Lateau nijak nebránil v tom, aby se dala do služeb svému okolí, které potřebovalo její náklonnost a útěchu. Od útlého mládí měla velký soucit s trpícími a nemocnými. Jeden její komentář: „Protože maminka byla často venku a já jsem byla ještě malá na to, abych šla do práce, chodila jsem k jedné staré paní. Bylo mi tehdy sedm nebo osm roků, ale mohla jsem staré paní pomáhat v domácnosti.“

Když jí bylo 11 let, poslala ji matka jako služku k jedné nemocné selce, které bylo již 78 let. Když Luisa obsloužila krávy a vyčistila stáj, vyvedla dobytek na pastvu a posloužila staré paní, stávalo se často, že ještě v noci bděla u nemocných.

Během epidemie cholery v roce 1866 prosila Luisa stále matku, aby směla ošetřovat nemocné, od kterých jejich blízcí příbuzní utíkali, aby se nenakazili. Luisa měla jasnou předtuchu, že Bůh požehná jejímu konání.

Tři měsíce ošetřovala šestnáctiletou dívku nemocnou cholerou; někdy nespala tři dny a tři noci. Když pak bděla u mrtvých, bylo jí vidět, jak se svou sestrou vozí rakve na káře na hřbitov. Umíme si představit, že této ošetřovatelce, která byla trpícím tak blízko, kladli příbuzní a lékaři, kteří obdivovali její ošetřovatelské umění, otázky. Říkala: „Raději bych sama trpěla, než viděla druhé, jak trpí.“

Dar doprovázet a těšit

Když zůstala od roku 1876 upoutaná na lůžko, věnovala se četným návštěvníkům, kteří přicházeli, aby prosili o radu anebo se svěřovali jejím modlitbám. Počet lidí, kteří ke stigmatizované přicházeli, se odhaduje na 20 000. Její farář abbé Niels dostával každý týden na 200 žádostí. Nikdo neopouštěl Luisu, aniž by se necítil lépe. Zde je svědectví paní Ma-

delierové, která Luisu navštívila: „S jakou odvahou, radostí a mírem v srdci jsem od ní odcházela!“

Abbé Niels, který vedl deník, jenž má rozsah 6 000 stran a v němž popsal přesně svoji omilostněnou farnici, řekl: „Obdržel jsem mnoho dopisů, které vyprávěly o uzdraveních a obráceních, ale nemám čas, abych na ně odpovídal.“

Kdybychom jen věděli, co je to kněz...

Třetím základním pilířem, na kterém spočíval život Luisy Lateau, byla věrnost, s jakou setrvala na cestě, která byla církvi po staletí svěřena. Podívejme se na moudrost mystičky, která chodila do školy jen pět měsíců: „Bojím se iluzí a klamů ďábla, a proto se dávám vést svým zpovědníkem a duchovním vůdcem.“

Luisiným postojem nám Bůh chtěl znovu sdělit své učení o kněžské službě, na kterou naše společnost začala špatně nahlížet. Aby nám připomněl, že kněz je posvěcená osoba, která se musí těšit velké úctě, připustil Ježíš, aby kdykoliv uprostřed extáze, když kněz chtěl, byla její kontemplace přerušena a ona se ihned vracela do normálních podmínek. Někteří kněží používali této své moci, ačkoliv tím Luisa velice trpěla. Nebyla tím však dotčena, nýbrž řekla: „Ó, kdybyste jen věděli, kdo to je kněz, jak velice byste ho respektovali!“

Stigmaty jí Bůh svěřil úkol obětovat se za církev. V té době se šířil mezi katolíky modernismus, jak to vyjádřil již Pius X. Tak jak narůstalo ohrožení Petrovy lodičky, narůstalo i Luisino utrpení. Bylo tomu tak, když v roce 1870 piemontské oddíly obsadily Řím a učinily papeže svým zajatcem. Nebo když se v roce 1871 stal klérus obětí strašného pronásledování ze strany pařížské Komuny. Když v Německu v roce 1873 začal tzv. kulturní boj, hledalo mnoho katolíků u mladé dívky z belgického Bois-d'Haine duchovní útěchu. Ve své vlasti obětovala Luisa své krvavé křížové cesty, aby zabránila odkřesťanštění obyvatel a útokům liberálů proti katolické nauce.

Proces blahorečení dělá malé pokroky

Stigmatizovaná Luisa Lateau měla v hluboké míře právě tu důležitou ctnost, která sebevědomé současné společnosti schází: pokoru. Luisa, která byla ve svých slovech střízlivá a zdrženlivá, brala na sebe doma i mimo dům ty nejnevěděnější úkoly. Nejdříve chtěla před domácími svá krvácející stigmata zatajit. „Věhlas“, který jí stigmata přivodila, jí byl velmi nepříjemný. Marně prosila biskupa v Malines, aby se směla ukrýt v klášteře. Každý den prosila Boha, aby ukončil tyto viditelné charismatické projevy. Na konci svého života velmi trpěla tím, že je své sestře na obtíž.

Velice chtěla, aby její tělo nezůstalo po smrti neporušené, a proto řekla: „Prosila jsem Boha, aby to bylo se mnou jako s ostatními lidmi.“

Když prohlížíme sešity, ve kterých jsou svědectví návštěvníků, jež přicházeli do Bois-d'Haine, najdeme zde případy zranění, nemocí, bezesných nocí, manželských problémů a všeho, co se týká práce, s takovými problémy se lidé velmi úspěšně obraceli na Luisu.

V roce 2003, když se blížilo 120. výročí její smrti, proces jejího blahorečení se podivuhodně „přibrzdil“, místo aby to byl důvod k jeho uspišení. Proč? Jediná odpověď spočívá v tom, že Luisa, která nechtěla být nikdy v roli „hvězdy“, chce svou přímluvu uskutečňovat raději „zele diskrétně“.

*Z Maria heute 11/2003 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)*

Luisin rodný dům

Heřman Josef (21)

„Ó, já nejsem z Ušlechtilova!“ smála se paní Marie.

„Matka kněze je nejušlechtlejší žena!“ odpovídala paní Iburga.

„Vyšila jsem ti korporál, Heřmane!“ řekla matka po chvíli. „Jde mi to již těžko, moje ruce se třesou a oči již tolik nevidí. Pár stehů je určitě vedle, ale když ti to nebude vadit... Kdybys ten korporál chtěl používat a pokládat na něj Tělo Páně, budu šťastná!“

„Děkuji, matko, tohoto korporálu si budu zvlášť vážit. Budu ho používat o velkých svátcích,“ řekl Heřman a políbil třesoucí se upracované ruce své maminky.

„Nesmíš se mi smát, Heřmane!“ řekla paní Marie zdrženlivě. „Víš, že se jmenuji Marie. Když teď budeš Tělo Páně pokládat na korporál ode mne, pak se budu trochu podobat Panně Marii, která pokládala plínky do jeslí. Podívej, takové hloupé myšlenky napadají staré lidi.“

„Máš pravdu, maminko!“ odpověděl zcela vážně Heřman. „Ach, je toho tak málo, co ti mohu dát!“ nařikala matka. „Víš, nejsme bohatí. Ale paní Iburga ti přinesla něco, z čeho ti budou oči přecházet!“

„Co je nejcennější dar oproti dárku od maminky!“ říká skromně Iburga. Ale pak to již nevydrží. Třesoucíma se rukama otevře zdobenou truhličku a v ní se leskne překrásný kalich. „Ten je pro tvou primici,“ říká stará řeholnice, zatímco Heřman užasem oněměl. „Biskup ho již posvětil, nevím, jestli se ho ještě smím dotýkat.“ Heřman vzal kalich z truhličky a prohlíží si ho na slunečním světle.

„To je můj kalich, kalich pro mne?“ koktal Heřman a nevěřicně se díval na starou řeholnici.

„Chtěla jsem si jen zasloužit polstrované opěradlo pro své nebeské křeslo!“ žertuje Iburga, nade vše šťastná z radosti primicianta.

„Na kalichu jsou růže! Růže! To je krásné!“ raduje se mladý kněz.

„Já vím, že máš tak rád růže!“ vysvětluje Iburga. „Zhotovil ho jeden učeň od mistra Fridricha u Pantaleonu. Je z Lotrinska a jmenuje se Mikuláš. Skoro nikdy nechtěl dát kalich z ruky, dokud nebyl hotový. Dvakrát, třikrát denně chodil ke sv. Mergenu, aby ještě jednou viděl své dílo.“

„To není učňovské dílo, ale mistrovské!“ minil rozhodně Heřman a jeho ruce se opatrně dotýkaly tří zlatých růží, které vypadaly jako živé. Tak krásně je udělal učeň Mikuláš. Pak se Heřman otočil k řeholnici a řekl: „Svůj dík nemohu teď vyjádřit, udělám to zítra při mši svaté, kdy budu držet tento kalich v rukou.“

Později přišel mistr Martin, švec, a také on přál novokněži štěstí. Protože i jeho srdce bylo tak plné, že mu nestačila slova, tak znovu vyprávěl o kolínské křížové výpravě a o bitvě u Lisabonu.

„No jo, člověk je starý a osamělý,“ pozvzdychl si a pohladil svou dřevěnou nohu. „Váš syn odchází a moje Markéta je také pryč. Je ve Füssenichu u sester premonstrátek. Heřmane, nedávno napsala o takové hlouposti. Jestli prý si pamatuješ na svatého Josefa a jeho preclíky. A že ty jsi teď opravdu jako svatý Josef, který může nosit našeho Spasitele tímto světem a tomuto světu. Ta moje holka je asi trochu mimo i pod tím závojem.“

„Ale kdepak!“ smál se Heřman. „Můžete ji napsat, že jsem tomu všemu moc dobře rozuměl.“

Pak se novokněž vypytał na kamarády z dětství. Jestli Štěpán již vylovil poklad z Rýna, jestli má už ve sklepech pár pytlů zlata. To všechno švec Martin znal. Tak daleko ještě Štěpán není, ale zřídil si obchod a vede si šikovně.

„A co Petr?“ ptal se nejistě Heřman. Švec se podrbal na hlavě a řekl:

„Z Petra se stal divoký kluk. Určitou dobu to s ním ještě šlo, ale pak ho divoká krev zavedla na špatnou cestu. Teď je s cisařskými vojáky v Itálii. Nikdo o něm dlouho nic neslyšel.“

Heřman se už dál neptal, ale vzpomínal na divokého kamaráda, se kterým kdysi procházel kolínské kostely a krypty, aby hledali něco velkého a důležitého v životě.

Když Heřman večer stoupal po schodech do své podkrovní světničky, v jedné ruce světlo a v druhé kalich, od kterého se nechtěl odloučit, nahoře ho čekalo překvapení: jeho chudá světnička byla pokryta bílými růžemi. Celá místnost byla voněna krásnou vůní.

Heřman pozoroval pln radosti ty květy. Jak často dával tyto květy na oltář Pan-

ny Marie v kostele! Nebyly růže, které teď našel, pozdravem Matky Boží svému primiciantovi?

„Přivítání naší milé Panny Marie!“ šeptaly jeho rty. Pak udělal něco zvláštního. Vzal zlatý kalich z truhličky a naplnil jej květy.

Druhý den rozprostřel Heřman květy po oltáři Panny Marie, na kterém sloužil svou první mši svatou. Když při proměňování zvedl kalich, ozářilo vycházející slunce květy na oltáři.

U jednoho sloupu klečel učeň Mikuláš a díval se zapálenýma očima na kalich, který teď skrýval Krev Páně. Pod rukama novokněže, který držel kalich, viděl bělostné růže, jako by v nich stoupala k Bohu touha celého stvoření po něm.

„Všechno stvoření čeká na tvůj příchod!“ šeptají rty mladého zlatníka.

Vedle oltáře stála žena pohroužená do modlitby. Matka primicianta stála vedle první oběti, jako Matka Boží pod křížem. A také paní Marie přinášela svou oběť.

Co ale zažívala duše novokněže v těchto chvílích, to nemůže popsat žádná lidská ruka.

O službě, o pokání a o zázraku míru

„Otec Heřman se ujme obsluhování u stolu a otec Arnulf mu s tím bude pomáhat!“ Tak určil probošt Werner při shromáždění kapituly, kterého se zúčastnili i novokněží.

Šibalský úsměv přeběhl přes tváře mnichů, když slyšeli toto rozhodnutí. Probošt dal k sobě protiklady – štíhlého Heřmana a tlustého Arnulfa.

„Hubená a tučná léta!“ šeptal otec Albert svému sousedovi, černovlasému Antonovi.

„Oba mi připomínají mého patrona!“ smál se Anton.

„Když ti dva budou obsluhovat u stolu, bude to vypadat, jako kdyby přišel svatý Antonín, přísný poustevník, a za ním tučné, kulaté prasátko!“

„Ty máš ale nápady!“ šeptal Albert s předstíraným rozhořčením. „Jak můžeš tak bez lásky mluvit o našem širokém spolumatru?“

„Ó, to, podle čeho srovnávám, je pouze tuk!“ opětoval žert Anton.

Mezitím rozdělával probošt další služby v klášteře. Otec Theobald byl jmenován sakristánem a Albert knihovníkem.

„Otec Anton bude pomáhat starému otci Erwinovi při opisování Bible. Tak bude mít příležitost trochu hlídat svůj ukvapený jazyk, protože náš otec Erwin je bohužel hluchý jako pařez.“

„Tady máš svůj tuk!“ smál se Albert.

„Otec Konrád jede zítra do Mariengartenu, kde vezme friské osadníky do Čech. Všechno ostatní se dozví až tam.“ Srdce

Konrádovo se mocně rozbušilo. Ale pak zazářila z jeho očí velká radost.

„Staň se, staň se!“ koktaly jeho rty. To byla vždy jeho tajná touha, jeho největší přání, být poslán na východ jako průkopník Boží. Země hrdinů – to byla ta nová země na východě. Potem a krví byla polita každá stopa. Mniši a osadníci, kteří doprovázeli průkopníky v hábitech, vy-

tvořili hradbu proti dotírající smrti Tatarů a Mongolů, hraniční hradbu pro říši a křesťanství.

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:
Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Poznejme pravdu o sobě samých

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Proto dnes večer v duchu modlitby a pokory přijímáme popel na své hlavy. Je to gesto, které nás chce přivést zpět k základní realitě nás samých: jsme prach, náš život je jako dech (srov. Ž 39,6; 144,4), ale Hospodin – on a jen on, ne jení – nedovolí, aby se vytratil. On shromažďuje a formuje prach, kterým jsme, aby nebyl rozptýlen prudkými větry života a nerozplynul se v propasti smrti.

Popel nasypáný na naši hlavu nás vybízí, abychom znovu objevili tajemství života. Říká nám: dokud budete nosit brnění, které zakrývá vaše srdce, dokud se budete maskovat maskou zdání, vystavovat umělé světlo, abyste se ukázali nepřemožitelní, zůstanete prázdní a neplodní. Když naopak budete mít odvahu sklonit hlavu a nahlédnout do svého nitra, pak budete moci objevit přítomnost Boha, který vás miluje a vždycky miloval; konečně se brnění, které jste si postavili, rozbije a vy budete moci pocítit, že jste milováni věčnou láskou.

Sestro, bratře, já, ty, každý z nás jsme milováni věčnou láskou. Jsme popel, na který Bůh dechl svůj dech života, jsme země, kterou vytvaroval svými rukama (srov. Gn 2,7; Ž 119,73), jsme prach, z něhož povstaneme k nekonečnému životu, který je pro nás připraven navěky (srov. Iz 26,19). A jestliže v popelu, kterým jsme, hoří oheň Boží lásky, pak zjišťujeme, že jsme touto láskou prodchnuti a že jsme povoláni k lásce: milovat své bratry a sestry, být pozorní k druhým, žít soucitem, projevat milosrdenství, dělit se s potřebnými o to, co jsme a co máme. Proto almužnu, modlitbu a půst nelze redukovat na vnější praktiky, ale jsou to cesty, které nás vedou zpět k srdci, k podstatě křesťanského života. Umožňují nám objevit, že jsme po-

pel milovaný Bohem, a činí nás schopnými rozestřít stejnou lásku na „popel“ tolika každodenních situací, aby se v nich znovu zrodila naděje, důvěra a radost.

Svatý Anselm z Canterbury nám zanechal tuto výzvu, kterou si dnes večer můžeme osvojit: „Uteč na krátký čas od svých zaměstnání, zanech na chvíli svých bouřlivých myšlenek. Odhoď v této době své těžké starosti a odlož své namáhavé činnosti. Věnuj se trochu Bohu a odpočívej v něm. Vstup do hlubin své duše, odstraň vše kromě Boha a toho, co ti pomáhá ho hledat, a zavři dveře a hledej ho. Ó mé srdce, řekni nyní celým svým bytím, řekni nyní Bohu: Hledám tvou tvář. Hledám tvou tvář, Hospodine.“ (Proslogion, 1)

Naslouchejme tedy v tomto postním období hlasu Hospodina, který nám nikdy nepřestává opakovat: Vejdí do tajemství. Vstup do tajemství, vrať se do srdce. Je to spásná výzva pro nás, kteří často žijeme na povrchu, kteří se staráme o to, aby si nás někdo všiml, kteří stále potřebujeme být obdivováni a oceňováni. Aniž bychom si to uvědomovali, zjišťujeme, že už nemáme žádné tajemství, kde bychom se mohli zastavit a chránit, že jsme ponořeni do světa, v němž se vše, dokonce i naše nejintimnější emoce a pocity, musí stát „sociálními“ – ale jak může být sociální to, co nevychází ze srdce? I ty nejtragičtější a nejbolestivější zážitky riskují, že nebudou mít skryté místo, kde by se daly uchovat: vše musí být odhaleno, vystaveno na odív, vydáno napospas tlachání okamžiku. A tu nám Hospodin říká: Vstup do tajemství, vrať se do středu sebe sama. Právě tam, kde sídlí také tolik strachu, vi-

ny a hříchů, tam Hospodin sestoupil, sestoupil, aby tě uzdravil a očistil. Vejděme do své vnitřní komnaty: tam přebývá Bůh, tam je přijata naše křehkost a tam jsme bezpodmínečně milováni.

Vraťme se, bratři a sestry. Vraťme se k Bohu celým svým srdcem. V těchto postních týdnech si udělejme prostor pro modlitbu tiché adorace, v níž zůstáváme naslouchat v Hospodinově přítomnosti jako Mojžíš, jako Eliáš, jako Maria, jako

Ježíš. Uvědomili jsme si, že jsme ztratili smysl pro adoraci? Vraťme se k adoraci. Nabídněme ucho svého srdce tomu, který nám v tichu chce říci: „Já jsem tvůj Bůh: Bůh milosrdenství a soucitu, Bůh odpuštění a lásky, Bůh něhy a péče. [...] Nesud' sám sebe. Neodsuzuj se. Neodmítej se. Dovol mé lásce, aby se dotkla nejhlubších a nejskrytějších zákoutí tvého srdce a odhalila ti tvou vlastní krásu, krásu, kterou jsi ztratil ze zřetele, ale která se ti ve světle mého milosrdenství stane opět viditelnou.“ Hospodin nás volá: „Pojd', pojd', dovol mi osušit tvé slzy a dovol mým ústům, aby se přiblížila k tvému uchu a řekla ti: Miluji tě, miluji tě, miluji tě.“ (H. NOUWEN, *Na cestě k úsvitu*, Brescia 1997, 233) Věříme, že nás Bůh miluje, že mě Bůh miluje?

Bratři a sestry, nebojme se svléknout ze sebe světské obaly a vrátit se k srdci, vrátit se k tomu, co je podstatné. Vzpomeňme si na svatého Františka, který poté, co se svlékl donaha, objal Otce v nebi celým svým já. Poznejme, jací jsme: prach milovaný Bohem, povoláný k tomu, aby byl prachem v lásce k Bohu. A díky němu se z popela hříchu znovuzrodíme k novému životu v Ježíši Kristu a Duchu Svatém.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pondělí 4. 3. 2024

6:05 Klapka s...: Miroslavem Trudičem **7:30** Libanon – Světlo v chaosu **8:00** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Dřevěné návštěvy: Doksy **9:40** Outdoor Films s Ninou a Peterem Csonkovými (90. díl): S freestyle kajakem na stupně vítězů **11:10** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové: Slib oběti **13:20** Čalantika **13:40** Skleněná múza **14:00** Svět – Neobyčejné ženy **14:30** Noční univerzita: prof. Vladimír Just – Havel dramatik, Havel myslitel **15:40** 200 let kostela sv. Bartoloměje v Hniezdném **16:00** V souvislostech **16:20** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **18:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Starší syn **18:12** Hovory z Rekovic: Pavel Šporcl **18:30** Marien na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Lidé z cest [L] **21:05** Plně hnízdo v Libereckém kraji [P] **21:35** Moudrost mnichů: Umění stavět **21:50** Noemova pošta: Březen 2024 **22:55** Cvrlikání (80. díl): Jan Burian **0:10** František Derfler u stolu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 5. 3. 2024

6:05 Klapka s...: Se Zdeňkem Zbořilem **7:10** Česká hudba na zámčích Moravy a Slezska: Ostrava-Vítkovice **8:15** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory **8:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Barvy vůní a větru **10:05** Noční univerzita: Martin Pavlík – Trojí zklamání **10:50** Plně hnízdo v Libereckém kraji **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Cínovec **13:00** Mladí salesiánská misionáři – Argentina – Mapučové **13:17** Tichý hlas pod věží: Čáslav – město Panny Marie **13:40** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **14:00** Na startu **14:25** Otazníky kolem Jana Nepomuckého **14:55** Západní Ťan Šan **15:10** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Korsika **16:00** Muzikanti, hrajte: Bojané – vzpomínkový pořad (o historii muziky) **17:10** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **18:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Boháč a Lazar **18:10** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **18:40** Pošta pro Holuba: Žena v církvi **18:50** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošeni zlé vždy není **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka [P] **21:10** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **22:00** Zahajovací koncert festivalu Olomouc zpívá: Olomouc, Reduta **23:15** Poutníci času: Se Zdeňkem Schneiderem **23:35** Terra Santa News: 28. 2. 2024 **0:00** Dům ze skla? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 6. 3. 2024

6:05 Klapka s...: Ing. Ľuborem Patschem **7:10** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2024 **7:35** Noční univerzita: prof. Vladimír Just – Havel dramatik, Havel myslitel **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Filipíny – Tajfun Haiyan **10:40** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **10:55** Grófská obec Gbefany [P] **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Mohelnický dostavník 1998 **13:40** Hisstorky: Nevěděla jsem, že se blížím k vyhoření **14:00** Lidé z cest **15:00** Můj chrám: Kostel svatého Klimenta v Praze a Alena Anne-Marie Nedoma **15:20** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2024 **15:45** ARTBITR – Kulturní magazín **15:55** Malý princ: Koncert Filharmonie Hradec Králové **17:30** Terra

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
- Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Santa News: 6. 3. 2024 [P] **18:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Nespravedlivý soudce **18:15** Strýček Emu: Návod k obsluze **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:35** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Boržava **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **22:55** Příběhy odvahy a víry: Osud Anny Abrikosové: Slib oběti **23:20** Generální audience papeže Františka **23:40** Okřídlení sousedé: Život s čápy **0:00** Jiří Wolker a Edvard Valenta – Prostějovský příběh **0:35** Libérie – Sen krejčírů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 7. 3. 2024

6:05 Klapka s...: S Ing. Arnoštem Lukešem **7:10** Kouzlo Vysoké nad Kysucou **7:45** Terra Santa News: 6. 3. 2024 **8:10** Dokořán: S Alenou Zárybnickou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Martínková **9:35** Noemova pošta: Březen 2024 **10:35** Život podle Emily **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **13:20** Meditační kaple svatého Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Zatloukal na víně **14:25** Kapitola z duchovního dědictví řeckokatolické církve na Slovensku **14:45** Hlubinami vesmíru s Mgr. Pavlem Gabzdylem: Měsíc, 1. díl **15:30** Duchovní krajina Novohradských hor: Sklářské hutě **16:00** Zpravodajské Noeviny: 5. 3. 2024 **16:20** Chlapi na hoře **16:45** V pohorách po horách: Česká Kanada – Landštejn **17:00** Milovat až do zapomnění **18:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení dvou slepců **18:15** Ovečky: 4. neděle postní **18:30** Průplav Božího přání **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Umírání zradou **19:35** V pohorách po horách: Králova studňa – Velká Fatra **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Martinem Chodúrem [L] **21:40** Moudrost mnichů: Ritus a hloubka **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Mistr houslař z Jestřabí **0:22** Zakarpatských hor: Albánie – Metanoia **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 8. 3. 2024

6:05 Klapka s...: Ing. Janem Vačlenou **7:05** Zambie – Láska proměněná v činy **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Modrotisk – svého druhu poslední **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutníci času: S Daniělem Hagenem **9:40** Do varu s Maxem Kašparů: Křesťan a média **9:55** Harfa Noemova: Má vlast – Vyšehrad **10:20** Lidé z cest **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Josefem Zímou **13:40** Velehradská zastavení: Díl 3. – Arcibiskup Antonín Cyril Stojan **14:00** Marien na Mohelnickém dostavníku **14:45** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Slovensko – Vysoké Tatry **15:00** Křížová cesta z Lurd **15:15** Magdalena, zbavená hanby **16:40** Klapka

18:00 Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Podobnoství o hřivnách **18:14** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **18:44** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřkově **19:04** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:30** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:35** V poušti Karakum **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Moudrost mnichů: Recept na muže **21:45** Poletuchy: Na skok do Hradce **22:30** Jazzový večer I. část: Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka 2023 **23:15** Cenakolo: Svědectví o lásce, milosrdenství a přátelství **0:00** Dům ze skla? **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 9. 3. 2024

6:05 Klapka s...: Ing. Jaroslavem Kolčavou **7:05** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **7:35** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **8:00** Sedmihlásky (70. díl): Stávaj, stávaj, hospodáři **8:05** Ovečky: 4. neděle postní **8:20** Animované biblické příběhy: Ježíš, Syn Boží **8:45** Strýček Emu: Návod k obsluze **9:00** Hermie a přátelé: Kdo to tu vlastně řídí? **9:40** Flešboky – Godzone podcast: Pavol Danko – Pomohlo mi Hnutí fokolare **10:10** Střípky z ostravské archeologie: Hry a zábava ve středověké Ostravě [P] **10:20** Nebojte se...: Ptejte se kněze **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu – Mše svatá z kostela Navštívení Panny Marie v Horní Polici **12:55** Profesor Otto Wichterle **13:20** Pod lampou **15:25** Praelas zítřka **16:55** Jam Session – Švýcarsko **17:05** O zaniklé Karvinné **18:00** Slovo na neděli: 4. neděle postní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Profesorka Valentina Puziková: 80 let tajnou řeholnici **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Na elektrokole na st. hrad Liptov **19:40** Přejeme si... **20:00** Benefiční koncert pro neziskovou organizaci Na počátku: Brno, KD Rubín [L] **21:35** V pohorách po horách: Velký Blaník [P] **21:50** Dekalog VII.: Sedm příkázání **22:50** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:05** S chutí přes práh: Dcery Božské Lásky v Opavě **0:30** Hříšňovský kostelík na Islandu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 10. 3. 2024

6:05 Klapka s...: doc. Mgr. Petrem Francánem **7:10** Poutníci času: Se Zdeňkem Schneiderem **7:25** Slovo na neděli: 4. neděle postní **7:45** Jak potkávat svět: S Martinem Chodúrem **9:30** Mše svatá z kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů, Brno, Žabovřesky [L] **10:35** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **10:45** Dokořán: S prof. Helenou Illnerovou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Valaška **14:35** Křížová cesta diváka televize Noe **14:50** Noční univerzita: Petr Kadlec – Koukej, Bože, moje lajky! **15:35** Dobrodružství před kamerou **16:35** Můj chrám: Hayato Okamura, kostel sv. Ignáce v Praze **16:55** Dřevěné návštěvy: Zdeněk Vilém **17:15** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **18:00** Sedmihlásky (69. díl): Sadila Anička **18:05** Ovečky: 4. neděle postní **18:20** Hermie a přátelé: Antonio a jeho soupeř neboli statečný mravenec **19:00** Strýček Emu [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Kaplani naděje: P. Marcin Saj **19:45** Přejeme si... **20:05** S chutí přes práh [P] **20:25** Bella **21:55** V pohorách po horách: Palkovické hůrky **22:05** Klapka **23:10** Island – Odraz Stvořitele **23:45** Toulky Ghanou **0:05** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 4. 3. o 20:30 hod.: Fara v meste (Samaritán / film)

Aj podľa vzoru encykliky pápeža Františka sa hlavné postavy budú snažiť meniť svoje postoje či názory. Sme pripravení na výzvu vystúpiť zo svojho komfortu a vyraziť slúžiť iným?

Utorok 5. 3. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Via Dolorosa / dokument)

Prejdeme ulicami Jeruzalema, od miesta Ježišovo odsúdenia až po Golgotu.

Streda 6. 3. o 18:20 hod.: Quo vadis (K výšinám / publicistika)

Láska k vrchom ho ženie stále vyššie. A čím sme vyššie, tým sme si navzájom bližšie. Aj o tom svedčí neúnavný športovec, lyžiar a hokejista Ján Dubecký – kaplán Horskej záchrannej služby. V relácii Quo vadis nás pozve k výšinám. Moderuje Pali Danko.

Štvrtok 7. 3. o 13:50 hod.: Ježiš, uzdrav Srí Lanku (dokument)

O tom, ako sa kňazi, reholníci a preživší vyrovnávajú s traumou z Veľkonočnej nedele, kedy v kostoloch na Srí Lanke zazneli výbuchy.

Piatok 8. 3. o 20:40 hod.: Brazília – milovaná Amazonia (dokument)

V dokumente nám otec Piotr, pôvodom Poliak, porozpráva o svojej ceste stať sa kňazom a misionárom i o svojich cestách za farníkmi, ktoré vedú nie po súši, ale po rieke. Ľudia amazonského pralesa totiž často bývajú v domoch postavených na vode.

Sobota 9. 3. o 20:30 hod.: Brat Slnko, sestra Luna (film)

Franco Zeffirelli vo filme zachytáva udalosti v príbehu sv. Františka z Assisi. Snímka začína vo chvíli, keď sa František vracia zranený z vojnových bojov a v horúčkovitom blúznení pochopí svoje poslanie, ktorým sa stáva chudoba a pomoc bližným.

Nedeľa 10. 3. o 20:40 hod. Kardinál Jozef Tomko (dokument)

Film prešpikovaný hlbokými myšlienkami, životnými skúsenosťami aj vtípnymi poznámkami sa odvíja na turistike v Alpách, na Lomnickom štíte, v chaose rímskej dopravy aj v súkromí domova.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. – 9. BŘEZNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 3.		PO 4. 3.		ÚT 5. 3.		ST 6. 3.		ČT 7. 3.		PÁ 8. 3.		SO 9. 3.			
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400		
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401		
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402		
Nešpory:																
SO 2. 3.																
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	361	404
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399	361	404
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399	362	404
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400	362	405
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	364	407
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 3. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)
2. čt.: 1 Kor 1,22–25
Ev.: Jan 2,13–25

nebo čtení z cyklu A (pokud se na Bílou sobotu křtí):

1. čt.: Ex 17,3–7
Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce!“*)
2. čt.: Řím 5,1–2.5–8
Ev.: Jan 4,5–42

Pondělí 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: 2 Král 5,1–15a
Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)
Ev.: Lk 4,24–30

Úterý 5. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)
Ev.: Mt 18,21–35

Středa 6. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5–9
Ž 147,12–13.15–16.19–20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Jer 7,23–28
Ž 95(94),1–2.6–7.8–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce!“*)
Ev.: Lk 11,14–23

Pátek 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Oz 14,2–10
Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17
Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 12,28b–34

Sobota 9. 3. – připomínka sv. Františka Římské

1. čt.: Oz 6,1–6
Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab
Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)
Ev.: Lk 18,9–14

Matice cyrilometodějská s. r. o. Knihkupectví a zásilková služba

ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH BLAHOŠLAVENÉ

RADEŽI SMRT NEŽ HŘÍCH • PŘÍBĚH ANKY KOLESÁROVÉ

Magdaléna Rusiňáková • Ze slovenštiny přeložila Denisa Štrbová • Redakce Ivana Trefná • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková • Úvod Pavol Hudák

Anka Kolesárová (1928–1944), mučednice čistoty a první blahoslavená Slovenka, která nebyla řeholnicí, se na sklonku druhé světové války stala obětí válečného zločinu, jež na ní spáchal voják Rudé armády. Příběh jako ona zažily desítky lidí u nás... Rudá armáda postupuje koncem války na západ. Je čeho se obávat, a tak se rodina Kolesárova ukryje ve sklepech. Jeden z rudoarmejců si při prohlídce sklepa krásnou šestnáctiletou dívku vyhlédne a přikáže jí, aby šla s ním. Když dívka nesouhlasí, dá jí voják na výběr: buď půjde a bude jí po vůli, anebo ji zabije. A tak se i stane. Když se mu odmítne podvolit, umožní jí krátké rozloučení s tatínkem a zastřeší ji. „Příběh této obyčejné dívky nemá daleko od našich příběhů. Její hrdinská odvaha obětovat svůj život pro křesťanské hodnoty, vnitřní krásu a důstojnost ženy dodala naději mnohým, aby žili v čistotě a bojovali každodenní boj,“ říká P. Pavol Hudák, iniciátor jejího blahorečení.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 130x190 mm,
120 stran + 8 stran barevné
obrazové přílohy, 199 Kč

POBOŽNOSTI (NEJEN) PRO DOBU POSTNÍ

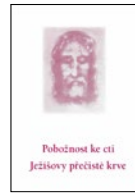

KŘÍŽOVÁ CESTA ZA SMÍŘENÍ V RODINÁCH

Mária Vicenová • Ze slovenštiny přeložila Františka Böhmová

Křížová cesta slovenské autorky za smíření v rodinách nabízí zamyšlení a modlitby, prohlubující živou víru v uzdravující lásku.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 100x115 mm, 60 stran, 59 Kč

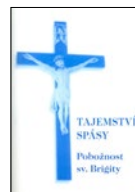

POBOŽNOST KE CTI JEŽÍŠOVY PŘECISTĚ KRVE

Těm, kdo se po 12 roků denně pomodlí sedmkrát *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* ke cti Ježíšovy přecistě krve, slibil Božský Spasitel udělit veliké milosti. Toto zaslíbení, které obdržela sv. Brigita, bylo potvrzeno papežem Inocencem X. Modlitby *Otče náš* a *Zdrávas, Maria* jsou v pobožnosti doplněny sedmi krátkými modlitbami. Pobožnost schválila Svatá kongregace *Sacro Collegio de propaganda fide* a papež Klement XII.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Druhé vydání • Brož., A6, 16 stran, 19 Kč

TAJEMSTVÍ SPÁSY • POBOŽNOST K SV. BRIGITĚ

15 modliteb vztahujících se k umučení a všem ranám Krista, které zjevil svatě Brigitě Švédské náš Pán v kostele sv. Pavla v Římě.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM
vydání druhé • Brož., A6, 32 stran, 19 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.